

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΕΤΟΣ ΙΖ'

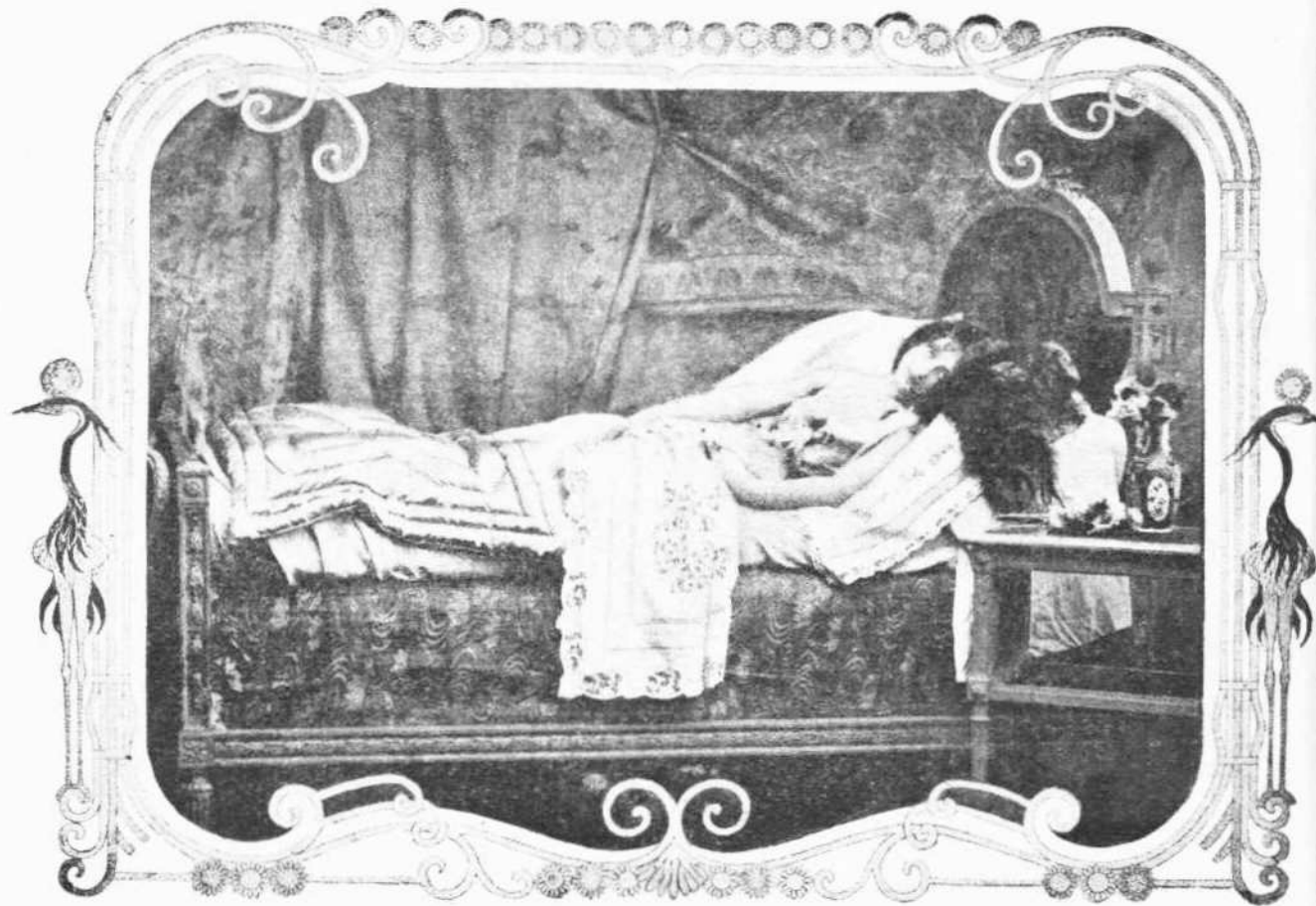
ΤΕΥΧΟΣ 199

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1917

ΑΘΗΝΑΙ

Ὀδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α

Η ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ

ΤΟ άπαλό κρεβάτι της, εις τήν ήσυχία του φθινοπωρινού γλυκοχαράματος, άνοιξε τὰ μάτια ή κόρη που άγαπή.

«Όλη τήν νύχτα ήτο μαζί του. Τόν

έβλεπε με κλειστά ματια, όπως τόν έβλεπε με άνοικτά. Τόσον ζωηρα, ώστε όταν εξύπνησε, τόν ζητούσε γύρω της επίμονα.

Τό απόγευμα ήσαν μαζί. Της έλεγε τόσο πονετικά λόγια. Της έβριγνε τότες γλυκές ματιές... Καί ή γοητεία τούς άγχυλλώτιζε στή τριανταφυλλένια δεσμά της άγάπης.

«Όταν έχωρίστησαν ή νύχτα άπλωνε πένθιμες σκιές. Καί μία λύπη διά τόν χωρισμόν έσφιξε τά χείλη των καί ύψρανε τὰ μάτια των. Έχαινεν ο ένας τόν άλλον, — τό φως, τήν πνοή

Ο ύπνος ειπε ο ίατρος των πονεμένων ψυχών. Μά καί στή γαλήνη της νυκτός, τό όραμα του άγαπημένου ξετυλίγεται. Άκουει τόσα λόγια, νοιώθει τήν άγκαλιά του θερμή... Καί περνού ώρες, άν νά περνούν στιγμές.

— «Πάντα μαζί, πάντα άγαπημένοι» ειπε τό μοτίβο της άγάπης των. Καί τὰ λόγια αυτά— ή γλυκερά μουσική της καρδιάς — περυσίζον γύρω της.

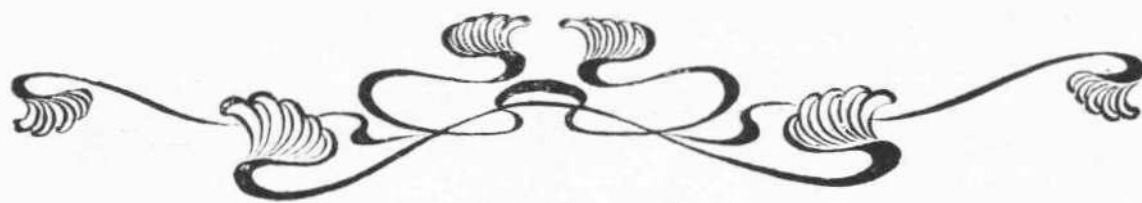
Τώρα που άνοιξε τὰ μάτια, δέν βλέπει παρά τὰ ίδια αντικείμενα, καί από τὰ άνοίγματα του παραθύρου λευκές γραμμές φωτός μέλις διαγράφονται. Τι θα φέρη ή ήμέρα; Θα συνεχισθῆ τό όνειρον τήν νυκτός;

Καί συλλογίζεται ή κόρη καί πίπτει εις έκστασιν. Η άγάπη της παραλύει τό σώμα. Τὰ μάτια της βαρύνει ή προσδοκία. Προσπαθοῦν νά διασχίσουν τό πέπλον του μυστηρίου. Άν μπορούσαν νά ειπώσουν μέσα στή καρδιά του...

Στό άπαλό κρεβάτι της, εις τήν ήσυχία του φθινοπωρινού γλυκοχαράματος, άνοιξε τὰ μάτια ή κόρη που άγαπή.

Πώς θέλει νά τὰ ξανακλείση για νά νοιώση καί πάλιν κοντά της εκείνον, που της έχει χάριση της ώραιότερας, της γλυκύτερας στιγμές μιας νέας ζωής.

ΑΜΑΡ.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ *

Κ. Μαλέας. Ο ζωγράφος των παραδόξων χρωματικών συνδυασμών αλλά και κουραστικών, ο μολλιαρός της Έλλ. ζωγραφικής. Έκ των τεσσάρων ελατογραφιών του, σχετικώς καλλίτεροι είναι ή Άκρόπολις της Θεσσαλονίκης, καί ο Άγ. Γεώργιος της αυτής πόλεως.

Β. Μπακατσιάμπης. Ο δυνατός αλλά και λεπτός τεχνίτης, ο αποδίδων με τόσην ακρίβειαν, αλλά και ποιήσιν τήν Έλλ. φύσιν. Τα χωριότοπιτα του Άμαρουσίου υπερέχουν των άλλων έργων— άριστα υπό πάσαν εποψιν. Άλλά καί οι Βράχοι δέν υπολείπονται εις γραφικότητα.

Δ. Μπραέσσας. Εις τήν Άρμονίαν— ένα κορίτσι που κοιμίζεται τό βιολί του—κατόρθωσε με όλην την σκοτεινότητα, νά δώση πολλήν έκφρασιν. Έργον που δείχνει ένα μέλλον ένθαρρυντικόν.

Σ. Μηλιάδης. Άντιπροσωπεύεται με ένα καλόν έργον, τό «Πασά-Λιμάνι» καί ένα κακό, τό «Μετά τό ψάρεμα», τό όποιον έχει άνατανακλίσεις σκληρότης, ζωόμασα ψεύτικα, έν τῷ συνόλω νεκρόν.

Σ. Παπαναγιώτου. Το «Φτωχικό ψέμμα», σύνθεσις με πολλά προτερήματα, προδίδει ζωστήρα δυνάμενον νά αποδώση σκηνάς του καθημερινού βίου με μιαν ψυχολογικήν αντίληψιν, άξίαν πολλής προσοχής.

Γ. Ροιλός. Μετά μικράν άπουσίαν εκ των εκθέσεων, ένεφανίσθη καί πάλιν ο συμπαθής καλλιτέχνης, όχι με στρατιωτικά θέματα, άλλ'ως ήμπεροισιότης τοπειογράφος, Οι Κήποι του υπολείπονται του όρους Τριφυριστού, τό όποιον άπεικονίζεται πολύ καλά.

Κ. Ρωμανίδης. Η άθόρυβος όσον καί εύσυνείδητος εργασία του τόν φέρει εις τήν πρώτην γραμμήν των νεωτέρων εκθετών. Έκ της τετραδος των έργων του, τά τρία είναι πολύ καλά. Εήμοσφη ή «Φεγγαρόφωτη θάλασσα», ποία ήρεμία εις της «Χορταρούδες» —μ' όλην τήν άκαλαισθησίαν του τίτλου— άρμονία καί ποιήσις εις τό «Άττικό δειλινό».

Ε. Σαμοίλη. «Η Άμμουδιά» της είναι από τά καλλίτερα γυναικεία έργα της εκθέσεως. Καί όμως αυτό ειχεν άποριφθῆ εις τήν προηγουμένην έκθεσιν!

Άγγ. Στεφάνου. Μία πρόοδος σημαντική. Το «Χωρικόσπιτο» διασώζει όλην τήν άγροτικήν χάριν, καί τό «Μετά τήν δύσιν» μάς δίδει τό ώραϊον συναίσθημα του λυκόφωτος. Πολύ καλά καί τά «Χρυσάνθεμα».

Γ. Στρατηγός. «Τό Τάξιμο»— δύο κεφάλια γυναικεία πλήρη έκφράσεως. Το «Ποιός κτυπά;» διακρίνεται διά τόν καλόν φωτισμόν.

Ν. Φερειόδης. Πανομοίωτος ή «Λίμνη Βουλιαγμένης» ή τόσφ γραφική με τά πρασινοπά νερά της.

Ζ. Φρυδάς. Καί τά τρία τοπεία του ζωηρότατα. Υπερέχουν τά «Πευκάκια».

Ο. Φωκάς. Τρία παλαιά έργα του. Το καλλίτερον είναι τό «Τέλος του Χειμώνας» με τήν άρίστην προοπτικήν του.

Α. Χρηστοφής. Ένεπνεύσθη από τους Γαλλικούς καταυλισμούς παρά τας Άθήνας καί έκαμε τρία σκίτσα, εκ των όποιων καλλίτερον ο υπό τήν Άκρόπολιν καταυλισμός. Πολύ καλή καί ή σπουδή της Κεφαλής.

Α. Φαραγγάτου. Δύο πένθιμα γεροντικά κεφαλαί δεικνύουν προουδειτικές σπουδάς εις τήν προσωπογραφίαν.

Α. Χαλκιοπούλου. Εις τήν άπόδοσιν έντατικού φωτός επιτυγχάνει. Τα σκίτσα της είναι πλήρη ζωής.

Εις τό τμήμα ύδατογραφιών, κρητιδογραφιών καί σχεδίων διακρίνονται ή «Διωγμένους» του κ. Λουκίδη, ή «Κλωθώ» του κ. Μαλέα, τά Κερκυραϊκά τοπεία του κ. Μπακατσιάμπη, ή Κεφαλή της κ. Σταύρακα καί ο «Άσφόδελος» του κ. Φωκά.

Τήν γλυπτικήν έκπροσωποῦσιν εξ γλύπται. Ηγείται ο κ. Θεομοπούλος με τά περισσότερα καί τεχνικότερα έργα διά τά όποία καί άλλοτε έγράφημεν. Νεώτερον είναι τό «Πνεῦμα του Τρικούπη», άπόσπασμα από τόν άνδριάντα, διά τό όποιον έπόζαρεν ο άτιχής υίός του, όστις ειχε τόν θάνατον έσχάτως εις τορπιλισθέν σκάφος.

Ο κ. Τόμπρος εκθέτει πάλιν τόν θαυμάσιον Κορμόν του Άθλητού καί τήν προτομήν του κ. Παλαμά, ο κ. Φώσκολος τήν Δόξαν—άνάγλυφον άναθηματικής στήλης των Κολαβρότων.—ο κ. Άλεξανδρόπουλος δύο προτομάς πολύ καλάς, όν μία ή του σεβαστού λογίου κ. Τιμ. Άμπελά. Ο κ. Συννεφρας εκθέτει ένα έκφραστικόν «Βάκχον» ειςρασμένον με ίκανήν τέχνην. Το περισσότερο άποτυχόν έργον είναι του κ. Βούλγαρη ο κ. Προθυπουργός καθήμενος επί έδρας. Έκτός τεχνικών άτελειών, καί ή φυσιογνωμία είναι άνεπιτυχής.

Ο κ. Σπ. Θεοδορόπουλος δύναται νά έχη άξιώσις περισσότερας όμοιότητος.

Κλειόμεν τας συντόμους έντελώσεις με δύο έρωτήσεις. Η πρώτη είναι διατί τό Κράτος δέν ήγόρασεν ένα ή δύο πίνακας διά τήν Έθνικήν Πινακοθήκην; Όχι μόνον λόγω ένισχύσεως—ήθικης τό περισσότερο—των καλλιτεχνών, αλλά καί προς πλουτισμόν της Πινακοθήκης. Νά παραδεχθώμεν ότι εκ των 160 έργων, ούτε έν δέν δέν ήξισε διά τήν αϊωνιότητα; Τοῦλάχιστον διά νά δείξουν τήν έξέλιξιν της τέχνης ως άγοράζονται καθ' έκάστην περίοδον της Διαρκούς έν έργον ζωγραφικής καί έν γλυπτικής.

Η δευτέρα έρώτησις είναι Διατί περι τό τέλος της εκθέσεως δέν άφείθη έλευθέρα ή είσοδος διά τόν λαόν; Δέν πρέπει νά λησμονώμεν ότι σκοπός της πρέπει νά είναι καί ή λαϊκή πρὸς τό καλόν κατεύθυνσις. Κ.

* Συνέχεια :

“Εκστασις, προτομή υπό Ν. Στεργίου

Γ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ὁ διακεκριμένος γλύπτης κ. Γ. Μπονάτος, πρόεδρος τῆς ἀδελφότητος τῶν Μαρμαροεργασιαρχῶν ἐν ὁμιλίᾳ γενομένῃ ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐταιρείᾳ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ προέτεινε τὴν ἰδρυσιν ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ σχολῇ τοῦ Πολυτεχνείου Πρακτικῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς. Ὁ ὁμιλητὴς ἀνέφερε τὰ καλλίτερα τῶν οἰκοδομημάτων τῶν Ἀθηνῶν τὸ Πολυτεχνεῖον, τὴν Ἀκαδημίαν, τὴν Βιβλιοθήκην, ἀλλὰ συγχρόνως ἀνέφερε καὶ οἰκοδομικὰ τερατουργήματα καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι παράσταται ἀνάγκη ἰδρύσεως προπαρασκευαστικῆς τινος σχολῆς, ἐν ἧ ἢ διδάσκονται οἱ σπουδάζοντες ζωγραφικὴν καὶ γλυπτικὴν, ὡς καὶ οἱ τεχνῖται, τὰ στοιχεῖα τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, ἧτις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς τέχνης. Ὑπεστήριξε τὴν ἰδρυσιν δι' ἐνθουσιωδῶν καὶ πειστικωτάτων λόγων, οὓς τὸ ἀκροατήριον ἀνεπιφυλάκτως ἐπέδοκ' ἔμασεν. Καὶ πρέπει παντες οἱ δυνάμενοι, ἰδίως ἡ Διεύθυνσις τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν Συντεχνιῶν νὰ συ-

στήσουν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὅπως ἰδρυθῆ ἡ σχολὴ αὕτη καὶ ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τοῦ Κράτους, ὡς δυναμένη τὰ μέγιστα νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς τέχνης καὶ τὴν μόρφωσιν τῶν τεχνιτῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων καίτοι προικισμένοι μὲ μεγάλην ἀντίληψιν ὕστερον διὰ τὴν ἑλλειψιν γνώσεως τῶν ἀρχιτεκτονικῶν κανόνων.

— Ὁ κ. Β. Μποκατσιάμπης προετοιμάζει τὴν ἐτησίαν ἐκθεσίαν τοῦ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, καθ' ἣν θὰ παρουσιάσῃ τὴν νέαν ἐργασίαν τῆς θερινῆς περιόδου.

— Ὁ ἐν Λονδίῳ κ. Ἐμπειρικός ἀνέθεσεν εἰς τὸν ζωγράφον κ. Δ. Γερασιώτην τὴν σύνθεσιν μεγάλων εἰκόνων διὰ τὸ ἐν Ἀθήναις μέγαρον τοῦ ἀντι 25,000 δραχμῶν. Ὁ καλλιτέχνης ἐζωγράφησε θέματα ἐκ τῆς Ἑλλ. μυθολογίας, εἰς μεγάλα ραπνεαυκ, τὰ ὁποῖα θὰ καλύψουν ἐξ ὀλοκλήρου τοὺς τοίχους δύο αἰθουσῶν. Ἐπίσης καὶ ὁ κ. Π. Μαθιόπουλος ἀνέλαβε νὰ ζωγραφίσῃ ἄλλους πίνακας δι' ἄλλας αἰθούσας.

— Εἰς τὴν Διαρκῆ Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν ἠγοράσθησαν κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ὑπὸ τοῦ κ. Καλβο-

κορέση δύο ἔργα τῶν κ. κ. Ρωμανίδου καὶ Μποκατσιάμπη ὑπὸ τοῦ κ. Χάρτ δύο ἔργα τοῦ κ. Παπαναγιώτου καὶ ἐν τοῦ κ. Ρωμανίδου καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Δροσοπούλου ἐν ἔργον τοῦ κ. Μποκατσιάμπη. Ἐν ὅλῳ ἠγοράσθησαν κατὰ τὴν α' περίοδον τῆς ἐκθέσεως ὑπὸ 6 ἀγοραστῶν 24 ἔργα 18 ζωγράφων, ἀξίας 18,870 δρ. Ἡ β' Διαρκῆ Ἐκθεσις θὰ ἀνοίξῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου, μὲ ἄλλα ἐντελῶς ἔργα.

— Ὁ κ. Μιλτ. Θῶν διπλωματοῦχος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου ἐξέβηγε εἰς προθήκην τῆς ὁδοῦ Σταδίου θαλασσογραφίας (ἀκουαρέλας) αἱ ὁποῖαι εἶνε πολὺ καλὰ ἐργασμένα.

— Ὁ κ. Ροῦδὸς ἐτελείωσε πίνακα παριστῶντα καταυλισμὸν στρατεύματος πρὸ τοῦ Κιλίκ.

— Ὑπὸ καλλιτεχνῶν—ζωγράφων καὶ γλυπτῶν—ἐξεφράσθη ἡ ἐπιθυμία νὰ προσφέρουν ἔργα τῶν ἵνα πωληθῶσι διὰ τὰ θύματα τῆς Θεσσαλονίκης. Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Διαρκῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως

ἀνετέθη νὰ συλλέξῃ τὰ δωρηθησόμενα ἔργα, ἅτινα θὰ ἀποτελέσουν μικρὰν ἐκθεσιν εἰς τὸν «Παργασὸν» τὸ δὲ εἰσιτήριον θὰ εἶνε συγχρόνως καὶ ἀριθμὸς λαχείου τῶν ἔργων.

— Ἀπέθανεν ἐν Πειραιεὶ ὁ ζωγράφος Θ. Μηλιάδης, νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ ἐπίσης ζωγράφου κ. Στ. Μηλιάδου. Εἰς τὴν Διαρκῆ Ἐκθεσιν εἶχεν ἐκθέσῃ δύο μικροὺς πίνακας, μίαν δὴσιν ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττίδος καὶ ἐν τοπείῳ Ἀττικῆς, ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἐμπειρικού.

— Ὁ μεγαλοβιομήχανος κ. Φινόπουλος ἐδήλωσεν εἰς τὸν κ. Προβιτουργὸν ὅτι προσφέρει τὰς δαπάνης διὰ τὴν ἀνάγεσιν Πανθήου, ὅπως ἀναρτῶνται ἐν αὐτῷ εἰκόνες καὶ στήνονται προτομαὶ τῶν σπουδαιότερων ἐν τῶν πεσόγων κατὰ τοὺς ἐνδόξους πολέμους καὶ πιπτόνων ἐφεξῆς ἡρώων τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος. Ὁ κ. Φινόπουλος ἔχει ἤδη εἰσιμον καὶ τὸ σχέδιον, ὅπως κατῆρται εἰδικὸς μηχανικὸς. Θὰ στοι-

“Ὁ Ἔρως θρηνῶν, ἀνάγλυφον ὑπὸ Ν. Στεργίου

χίστη τὸ κτίριον τοῦ Πανθέου περὶ τὸ ἐν καὶ ἡμῶν ἑκατομύριον, θά εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου μαρμάρινον καὶ ἐξωτερικῶς θά ὁμοιάσῃ μὲ τὸν Παρθενῶνα, θά ἀνεγερθῆ δ' ἐπὶ παρακειμένου εἰς τὴν λεωφόρον Ἀλεξάνδρου Λόφου, δεσπόζοντος τοῦ Πεδίου τοῦ Ἀρεως.

— Ὑπὸ τῆς ἐν Παρισίοις Ἑλληνικῆς Πρεσβείας ἐζητήθησαν παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν λεπτομερεῖς πληροφορίες περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καλλιτεχνικῆς κινήσεως, διὰ τὸν προσεχῶς ἐκδιδόμενον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως Βίκτωρος Μαργκερίτ Διεθνή Ὀδηγὸν τῶν Καλῶν Τεχνῶν, θ' ἀναφέρονται δὲ εἰς τὴν ζωγραφικὴν, τὴν γλυπτικὴν, τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὴν μουσικὴν. Πλὴν τῶν ἄλλων, τὸ ἐκδοθησόμενον Γαλλιστὶ βιβλίον θά περιλαμβάνῃ καὶ κατάλογον τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος καλλιτεχνῶν ἐκάστου ἔθνους, σημειῶσιν περὶ τῆς προσωπικότητος αὐτῶν, ἐπὶ δὲ κατάλογον τῶν ἐμπορῶν καλλιτεχνημάτων καὶ τῶν φιλοτέχνων συλλεκτῶν μετὰ τῶν διεθνύσεων αὐτῶν. Πρὸς παροχὴν τῶν ἀνοπέρω πληροφοριῶν καλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅπως ὑποβάλλωσι τὰς ἀφορᾶσας αὐτοῦς εἰς τὸ Τμήμα τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ τῶν Γραμμάτων τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

— Τὰ δημοσιεύματα ἐν τῇ «Πεντακῆνῃ» δύο ἔργα τοῦ γλύπτου κ. Ν. Στεργίου εἶνε νεώτατα. Καὶ ὁ μὲν «Ἐρως θρηνῶν» ἐστήθη ἐν τῷ νεκροταφείῳ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἐρωτικοῦ ζεύγους τοῦ ἐν Φαλήρῳ αὐτοκτονήσαντος, ἡ δὲ «Ἐκστασις» ἐθεωρήθη ἐν τῶν καλλιτέρων ἔργων τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Ζαπτείου. Ἄμφότερα διακρίνει ἔμπνευσις ποιητικὴ καὶ τεχνικὴ ἐπεξεργασίς. Ὁ κ. Στεργίου ἐφιλοτέχνησε καὶ ἄλλο ἔργον, ἄγαλμα ὑπερφυσικῶν γυναικῶν ἐν στάσει θλίψεως, κοθήμενῆς ἐν μέσῳ δύο διακοσμητικῶν τριπόδων, διὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Β. Διαμαντοπούλου.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ κ. Νίνα Φωκᾶ ἔδωσε συναυλίαν εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ὑπὲρ τῶν πυροπαθῶν τῆς Θεσσαλονίκης. Τὸ πρόγραμμα πλούσιον εἰς ἄσματα καὶ πρόσωπα ἐξετέλεσθη μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Χορὸς μαθητριῶν ἔψαλε τὴν «Ἐλῆν» τοῦ κ. Καλομοίρη. Αἱ μαθήτριαί τῆς κ. Φωκᾶ δεσποινίδες Φ. Πασχάλη, Μαρία Φωκᾶ, Μ. Φιλιππίδου, Λέλα Περπιναῖα, Ἑλλη Βαφειάδου καὶ Ν. Μαργακὸν ἐτραγουδῆσαν διάφορα ἄσματα, ὡς καὶ ὁ κ. Παπαδημητρίου. Ἡ κ. Νίνα Φωκᾶ ἐτραγουδῆσε ἐκτὸς δύο ξένων ἀσμάτων τὸ «Ναυούρισμα» τοῦ Σαμάρα, τὸ «Καράβι» τοῦ κ. Λαυράγκα, τὴ «Γρηά ζωή» τοῦ κ. Καλομοίρη καὶ τὴν «Μπαλίνα» τοῦ κ. Λαμπελέτ.

— Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἐπιστράτευσεως τοῦ 1912 ἐδόθη πανηγυρικὴ εορτὴ εἰς τὰ «Ὀλύμπια». Ἐξετέλεσθη ὑπὸ τριάκοντα μαθητριῶν τοῦ Ὀδείου καὶ ἑκατῶν στρατιωτῶν ὁ Ἐθνικὸς ὕμνος. Οἱ κ. κ. Σουρῆς καὶ Πολέμης ἀπήγγειλαν ποιήματα ἐπικάρα. Ὁ κ. Τριανταφύλλου ἐτραγουδῆσε ἑλληνικά τραγούδια, ἐξετελέσθη ἐν θούριον τοῦ κ. Καλομοίρη ἀφιερῶμενον εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργόν, ὁ δὲ θίασὸς τῆς Κυβέλης ἔπεισε μίαν πρᾶξιν τοῦ «Υψηρετεῖν».

— Ἡ γνωστὴ καλλιτέχνης τοῦ μελοδράματος κ. Δολόρεζ φράωκε συναυλίαν, ἥς τὸ πλούσιον πρόγραμμα ἐξετελέσθη μὲ τέχνην καὶ μῆριον. Με-

τῆσθον τῆς συναυλίας ὁ κ. Ἰ. Ἀγγελόπουλος, ὁ κ. Μπουστεντοῦ, ὅστις ἔπαιξε μίαν ρομάντσαν τοῦ Σαράζατε καὶ μίαν Μαζούρκαν τοῦ Παρτζοικὶ καὶ ὁ κ. Μαργαρίτης. Ἡ κ. Φράω ἐκτὸς ἄλλων ἐτραγουδῆσε μίαν ὀραϊάν σύνθεσιν τοῦ κ. Λαυράγκα συνοδείᾳ τῶν κ. κ. Μπουστεντοῦ καὶ Μαργαρίτου, μετὰ δὲ τοῦ κ. Ἀγγελόπουλου «Λοὶγκριν».

— Ζωηρὰ προμηνύεται ἡ μουσικὴ κίνησις ἐφέτος. Τὸ Ὀδεῖον Ἀθηνῶν θά δώσῃ ὀκτώ ἐφέτος συναυλίας ἀντὶ τῶν τυνηθῶν ἔξ-πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν παραλειφθεισῶν πέρυσι δύο συναυλιῶν—μὲ διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας τὸν κ. Μαρούκ, ὅστις κατὰ τὸ ταξιδίον του παρηκολούθησε μετὰ προσοχῆς τὰς ἐν Ρώμῃ συναυλίας. Εἰς τὸ αὐτὸ Ὀδεῖον θά λειτουργήσῃ ἐφέτος καὶ μελοδραμτικὴ σχολὴ πρὸς ἀναβίβασιν ὀπερὰ καὶ ὀπερὰ-κομικ ὑπὸ τῶν μαθητῶν. Θά δώσουν, ὡς συνήθως, συναυλίαν καὶ οἱ καθηγηταί τοῦ Ὀδείου, ἀλλ' ἐφέτος συστημικώτερον, μὲ ἐκτελέσεις κλασσικῶν ἔργων. Οὕτω, ἀπερασίθη ἡ συγκρότησις καλλιτεχνικῶν ομάδων διὰ νὰ δώσουν συναυλίαν μὲ πρόγραμμα περιλαμβάνον ἀποκλειστικῶς σονάτας. Κατηρτίσθησαν δ' αὐταὶ ὡς ἑξῆς: Μπουστεντοῦ — Ἡβῆ Πανᾶ, Σουλῆτος — Φαραντάτος, Βελουδιου-Λυκούδης. Πρῶτον θά ἀρχίσῃ τὸ ζεῦγος Μπουστεντοῦ — Πανᾶ μὲ σονάτας τοῦ Φράγκ, Μπετόβεν, Σαίμ-Σάνς καὶ Μόζαρετ. Ἐπίσης: θά παυχθῆ καὶ ἔργον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ὀδείου τῶν Παρισίων κ. Φορέ, δι' ἡ πρώτην φορὴν ἐν Ἑλλάδι. Ἐφέτος: θά ἔχωμεν καὶ νέον Ἑλλ. κουαρτέτον ἀποτελεσθὲν ὑπὸ τῶν κ. κ. Λυκούδῃ, Καζάξη, Οἰκονομίδου καὶ Κωνσταντινίδου τοῦ κουαρτέτου Μπουστεντοῦ διακόμματος τὰς συνυλίας του ἕνεκα τῆς ἀποουσίας τοῦ βιολονσελίστα κ. Παπαδημητρίου τοῦ ὁποίου παρετάθη ἐπὶ ἐν ἑτι ἔτος ἢ ἐν Παρισίοις ὑποτροφία. Ὁ κ. Παπαδημητρίου ἔδωσε συναυλίαν εἰς τὸ Παρίσι μετὰ τοῦ κλειδοκυμβαλιστοῦ κ. Λ. Εὐετρατίου.

— Εἰς τὸ Ὀδεῖον Πειραιῶς εἰσῆχθησαν φιλολογικὰ μαθήματα μουσικῆς. Θά διδαχθῆ ἡ παιδευτικὴ ἐγκυκλοπαιδεία τῆς τέχνης καὶ ἡ ἱστορία τῆς μουσικῆς. Ἐπίσης: θά διδαχθῶσιν ἀνώτερα θεωρητικὰ μαθήματα μουσικῆς αἰθοῦτης. Διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τῆς Τέχνης, διορίσθη ἡ καθηγήτρια τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν δις Λογοθέτη.

— Ὁ κ. Κίμων Τριανταφύλλου, πρῶτον βραβεῖον τοῦ Ὀδείου Παρισίων, διορίσθη καθηγητῆς εἰς τὸ Ὀδεῖον Ἀθηνῶν τῆς Μονωδίας καὶ τῆς Μελοδραματικῆς (chant, déclamation lyrique et maintien). Ὁ κ. Τριανταφύλλου θά διδάξῃ ἐκτὸς τοῦ ὅσματος καὶ τὰς ἀπαραίτητους διὰ τοὺς αἰδούς τεχνικὰς κινήσεις αἴτινες συμβάλλουσιν εἰς τὴν ὀλην ἐπιτυχίαν καὶ καλὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἄδοντος, καὶ διὰ τὰς ὁποίας οὐδεμία σημασία εἶχε δοθῆ ἕως τώρα παρ' ἡμῖν.

— Διορίσθησαν ἐπίσης ἐν τῷ Ὀδεῖῳ διδασκάλισσαι τοῦ κλειδοκυμβαλλοῦ αἱ διπλωματοῦχοι δεσπ. Ἀγγελινίδου καὶ Γεράκη, εἰς δὲ τὴν Δραματικὴν αἱ δεσπ. Κοτσάλη καὶ Ζερβού.

— Διορίσθη καθηγήτρια τῆς μονωδίας εἰς τὸ Πειραικὸν Ὀδεῖον ἡ διπλωματοῦχος τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν δεσπ. Ἀλεξάνδρα Παντζοπούλου.

— Ὁ κ. Σ. Καίσαρης συνέθεσε νέον ἐμβατήριον «Κρήτη—Μακεδονία», τὸ ὁποῖον παίζεταί εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν τῶν «Παναθηναίων».

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Πλημῦρα διαλέξεων προαναγγέλλεται διὰ τὸν χειμῶνα. Ἐκτὸς τῶν διαλέξεων τοῦ «Παρνασσῶ», ἡ Ἐταιρεία τῶν θεατρικῶν συγγραφέων θά ἐπαναλάβῃ τὰς διαλέξεις τῶν μελῶν τῆς. Ἐπίσης θά συνεχισθοῦν αἱ διακοπεῖσαι πέρυσι διαλέξεις τοῦ θεάτρου «Διονύσια» μὲ ὀμιλητὰς τοῦ κ. κ. Ἄγγινον, Δημητράκο-πουλον, Λάσκαρον, Μελᾶν, Λιδωρίτην, Δεληκατερί-νην. Διαλέξεις θά γίνοντο φιλολογικαί εἰς τὸ Λύκειον Κωνσταντινίδου ὑπὸ τῶν κ. κ. Παλαμᾶ Σωτηριάδου, Παπαντωνίου, Ξενοπούλου, Ράδου καὶ Κουρτίδου. Διαλέξεις τέλος σχεδιάζονται πολιτικαὶ ὑπὸ τύπον ἀναμνήσεων εἰς τὰ «Ὀλύμπια».

— Ἀπερασίσθη ἡ μεταφορὰ τοῦ Μουσείου τῆς Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας ἐκ τοῦ Πολυτεχνείου εἰς τὴν μεγάλην αἶθουσαν τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων, θεωρηθείσης ἀκαταλλήλου, ὡς νῦν ἔχει, τῆς ἰδιοκτητοῦ οἰκίας τῆς Ἐταιρείας.

— Εἰς τὴν Γερμανικὴν περιοδικὴν ἐκδόσιν τῶν «Βυζαντινῶν μελετῶν», τὴν ἰδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κρουμβάχερ, δημοσιεύεται ἐκτενὴς κριτικὴ περὶ τῶν λαογραφικῶν μελετημάτων τοῦ φιλολόγου κ. Ὁρῆστη Σχιναῖ, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς νέας ἑλληνικὰς παροιμίας.

— Ἐπανῆλθεν ἐκ Παρισίων μετ' ἐπιμελεῖς σπουδᾶς ὡς auditrice honoraire εἰς τὸ ἐκεί Κοινοβουλευτικὸν ἡ δ. Εὐφροσύνη Κατσικοπούλου. Πρὸς τούτους ἔλαβε μαθήματα ἰδιαίτερα παρὰ τῆς καθηγητρίας κ. Νιέ-Μυνέλ, ἐπεδόθη δὲ καὶ εἰς τὴν ὀρχηστικὴν τέχνην. Ἡ δεσποινὶς Κατσικοπούλου θά ἐμφανισθῆ προσεχῶς εἰς ἰδίαν παραστάσιν, πιθανῶς ὡς Κυρία μὲ τὰς Καμελίαν, θά ἦτο δὲ εὐχὴς ἔργον εἶναι συνεργάζετο μὲ ἕνα ἐκ τῶν καλῶν θιάσων, ἀφοῦ ἔλαβεν ὀριστικῶς τὴν ἀπόφασιν ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ σκηνῆς.

ΞΕΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν 1 Ἰουλίῳ ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του εἰς Παρισίους ὁ ζωγράφος Ἀντώνιος Gandara. Ἐγεννήθη εἰς Παρισίους τῷ 1862 ἐκ πατρὸς Ἰσπανοῦ καὶ μητρὸς Ἀγγλίδος. Τῷ 1885 ἔγινε τιμητικῆς μνείας εἰς τὸ Salon καὶ ἔκτοτε ἡ ἐπιτυχία τὸν παρηκολούθησεν, ὡς προσωπογράφου. Τῷ 1900 εἰς τὴν παγκόσμιον ἐκθεσιν τῶν Παρισίων ἠξιώθη ἄργυρου μεταλλίου. Ἦτο ζωγράφος κοσμικῶς, τῆς μόδας. Αἱ προσωπογραφαί του Λεκὸν Δελίλ, τοῦ Πῶλ Βερλαίν, τῆς κομήσεως Μοντεμπέλλο, τῆς κομήσεως ντὲ Νοάιγ, τῆς πριγκηπίσσης Σμαί, τῆς Ἰδας Ρουμπινιστάιν εἶνε θαυμάσιαι. Ἐπίσης εἶχε ζωγραφίσῃ τὸν Ζὰν Μωραῆς, τοῦ ὁποῖου ἦτο στενὸς φίλος καὶ ὑπῆρξε μάρτυς κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης του. Ὁ τι κυρίας διακρίνει τὰς προσωπογραφίας του Κανταρά, εἶνε ἡ ἀτιμόφαρα, ἐν θέλητρον, μία εὐγένεια. Ἀρῆκε καὶ τινα τοπεῖα, ἀλλ' αἱ προσωπογραφαί εἶνε ἐκεῖνα, αἱ ὅποια τοῦ ἐξασφαλίζουν τὴν φήμην.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ὁ Κανταρά ὁ οὐδέποτε ἀπομακρυνθεὶς τῆς Λατινικῆς συνοικίας, ὅπου σφύζει ἡ νεανικὴ ζωὴ, εἶχε γίνῃ θερησκόλητος. Ἀφοσιωθείς δὲ πάντοτε εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ἔμεινε πιστὸς εἰς τὴν τέχνην του μέχρι τελευταίας πνοῆς, μηδέποτε ἀναμύχθεις εἰς τὰς διαμάχας τῶν καλλιτεχνικῶν κύκλων.

— Εἰς τὸ Παπενιστήμιον τοῦ Λονδίνου (King's College) ἰδρύεται προσεχῶς ἕδρα νεωτέρας Ἑλλην. Ἱστορίας καὶ Φιλολογίας. Ἡ Ἑλλ. Κυβερνήσις ἀναγνωρίζουσα τὴν ἀνάγκην τοιαύτης ἕδρας, λειτουργούσης μάλιστα ἤδη τοιαύτης διὰ τὴν Σλαβικὴν ἱστορίαν καὶ φιλολογίαν, θά ἐλθῃ ἐπίκεινος διὰ πιστώσεως 7,500 ἑτησίως ἐπὶ μίαν ἑπταετίαν.

— Συνέστη ἐν Παρισίοις Ἐπιτροπὴ, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἀποτελοῦνται ἀπὸ κοινοβουλευτικῶν ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν, πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου ἀναμνηστικοῦ τῆς εὐνομοσύνης τῆς Γαλλίας πρὸς τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ τὰς Ἀμερικανίδας, διὰ τὴν γενναίωφρα συνδρομήν των κατὰ τὸν σημερινὸν πόλεμον. Τὸ μνημεῖον θά ἰδρυθῆ εἰς μίαν τῶν πλατειῶν τῶν Παρισίων.

— Ἐν Παρισίοις διοργανώθησαν αἱ ἐξῆς Ἐκθέσεις. Τῶν γελοιογραφικῶν αἱ ὁποῖαι ἔγιναν διαρκεῖς τοῦ πολέμου. Ἐργων τοῦ ζωγράφου καὶ μουσικοῦ Georges Migot, ὅστις καὶ ἐτραυματίσθη κατὰ τὸν πόλεμον, μία σειρά πενήντα τοπεῖων. Τῶν ἔργων τοῦ ἱμπερσιονιστοῦ τοπειογράφου Sisley, ἐπιμελεία τῆς «Ἀδελφότητος τῶν καλλιτεχνῶν». Ἐν τῇ ἐκθέσει δὲ τοῦ Petit Palais ἐξέθεσαν ἔργα τῶν ὀ χαράκτης Armington, ὁ Gihon, διαφόρους ἀποφεις τῶν Παρισίων καὶ παλαιᾶς ἐκκλησίας καὶ ὁ E Scott.

— Εἰς τὴν Παρισινὴν Ἀκαδημίαν τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Ἐπιγραφῶν, ὁ Ἑλληνοστῆς κ. Ποτιέ ἀνήγγειλε τὴν περίτεσον ἕνος μνημειῶδους ἔργου, εἰς τὸ ὅποῖον συνεργάσθησαν πολλοὶ Γάλλοι σοφοί, τοῦ μεγάλου «Δεξικῶν τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ρωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων», συμπληρωθέντος διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ 52ου καὶ τελευταίου τευχους.

— Ἐπιτροπὴ εἰς Ν. Ὀρχκην ἐνεργεῖ ἑράνους ὅπως κατασκευασθῇ ἀντίτιπον τοῦ περιφύμου ἀγάλματος τῆς Ἐλευθερίας τοῦ δωρηθέντος ὑπὸ τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ προσφερθῆ εἰς τὴν Ρωσικὴν Δημοκρατίαν.

— Εἰς ἕν νοσοκομεῖον τῆς Βιέννης ἀπέθανεν ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ Μπετόβεν. Ὁ πατὴρ του ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ Καρόλου Μπετόβεν, ἀνεψιῦ ἐπίσης τοῦ μεγάλου μουσουργού.

— Συνεληρόθη ἑκατονταετία ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν πρώτων ποιημάτων τοῦ Ἀγγλου ποιητοῦ Τζὼν Κίτς. Ὁ Κίτς εἶνε ἄγνωστος παρ' ἡμῖν, καίτοι ἡ ποιήσις του διακρίνεται διὰ τὴν Ἑλληνοφρέτειαν κατὰ τε τὴν μορφήν καὶ τὰ θέματα. Ὁ Κίτς ἔζησε ὀλίγον, ἡ δὲ φιλολογικὴ του δρᾶσις δὲν ὑπερβαίνει τὰ τέσσαρα ἔτη. Ἀπέθανε 26 ἐτῶν τῷ 1821 ἐκ φθίσεως. Τὰ ποιήματά του ὀλα περιλαμβάνονται εἰς μικρὸν τόμον. Τὸ καλλίτερον του εἶνε ὁ Ὑπερίων. Τὸν Κίτς ἐθαύμαζαν ὁ Σέλλεϋ καὶ ὁ Βύρων.

— Ἡ Γαλλ. Ἀκαδημία θά ἐκλέξῃ ὡς μέλος τῆς τιμῆς ἕνεκεν τὸν στρατηγὸν Ζόφρ. Ἐν τῇ αὐτῇ Ἀκαδημίᾳ γεννήσεται προσεχῶς ἡ ὑποδοχὴ ὡς Ἀκαδημαϊκοῦ τοῦ Μπέρξον.

— Ἡ Πορτογαλία ἀνέβαλε δι' εὐθετότερον χρόνον τὸν πανηγυρισμὸν τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου τῆς ποιητοῦ Λουὶ δὲ Καμόενς.

— Ἐφρονεῦθη ἐν Λονδίνο ἐκ θαύματος ὀβίδος ριφθείσης ὑπὸ Γερμανικοῦ ἀεροπλάνου καθ' ἡν στιγμὴν ἐξήρατο τῆς οἰκίας τοῦ ὀ ἀνταποκριτῆς τοῦ «Ἡμερησιοῦ Τηλεγράφου» Γεώργιος Στῆβενς. Εἶχε πρόμη-

Π Ι Ν Α Κ Ο Θ Η Κ Η

νός αναχωρήσει ἔξ Ἀθηνῶν, ἐπρόκειτο δὲ λίαν συντόμως νὰ ἐταξέθη. Γόνος Ζακυνθίνης οἰκογενείας, Ἀγγλοῦ ἐπιπέδου ἢ Ἀγγλός, ἦτο ἐξέχουσα δημοσιογραφικὴ προσωπικότης. Ὡς ἀνταποκριτῆς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐν Ἀθήναις ἐξυπηρετήσε τὰ Ἑλλ. συμφέροντα, διαφωτίζων τὴν Ἀγγλικὴν δημοσίαν γνώμην. Ὁ Στῆβενς ἐσχίτως ἠσχολεῖτο εἰς τὴν συγγραφὴν βιβλίου περὶ τῆς Ἑλλ. κρίσεως, περιέχον πλείστας ἐνδιαφερούσας καὶ ἀγνώστους πληροφορίας. Πιθανώτατα τὸ βιβλίον νὰ ἐκδοθῆ ἐντός μηνός.

— Ἐν Ζυρίχῃ ἐγένετο ἔκθεσις τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου ζωγράφου Χόντλερ, ἡ ὁποία παραλληλίζεται μετὰ τὴν ἔκθεσιν ἄλλοτε τοῦ Μπαϊκλιν εἰς Βασιλείαν. Ὁ ζωγράφος ἄγει ἤδη ἠλικίαν 65 ἐτῶν, εὗρεται ὅμως εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ ταλάντου του. Εἰς ἕκαστον νέον ἔργον φαίνεται περισσότερον πρωτότυπος καὶ περισσότερον ὀργανικὸς, καίτοι οἱ πίνακες τοῦ ἀριθμοῦνται εἰς ἑξακοσίας, στολιζόντες τὸ Μουσεῖον τῆς Ζυρίχης καὶ Γερμανικὰς συλλογὰς. Ἡ Ἰσπανικὴ φύσις καὶ ἡ Ἑλβετικὴ ζωὴ εὗρον ἐν ἀπαράμιλλον εἰκονογράφῳ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χόντλερ.

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίῳ ὁ Felix le Dantec, συγγραφεὺς ἔργων ἀναγομένων εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Ἐπιστημῶν, ὡν γνωστότερον εἶνε La matiere vivante. — Theorie nouvelle de la vie. — L'Unité dans l'être vivant. — L'Egoïsme.

— Τὸ Γαλλικὸν μελόδραμα ἐπλουτίσθη μὲ δύο νέα ἔργα, ἑξαιρετικῆς ἀξίας. Εἶνε ὁ «Προμηθεὺς» λυρική τραγωδία τῶν Lorrain καὶ Herold με μουσικὴν τοῦ G. Faure καὶ ἡ «Αδελταίς» μπαλλέτο τοῦ M. Ravel.

— Ὁ κατάλογος τῶν Γάλλων λογίων τῶν πεσόντων εἰς τὸν πόλεμον διαρκῶς ἐπιμνησθεται. Ἐφρονεύθησαν ὁ Θεόδωρος Mercadier, ἐν ἡλικίᾳ 33 ἐτῶν, συγγραφεὺς ἀνεκδότου ἔργου, βραβευθέντος τῷ 1915 ὑπὸ τῆς «Ἐταιρείας τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων» διὰ τοῦ βραβείου Normand, ὁ ποιητὴς Paul Arnold, εἰς τῶν ἰδρυτῶν τοῦ περιοδικοῦ «Les Merches de Flandre», ὁ Paul Vial συγγραφεὺς τῶν Premiers propos de Jean du Maimont, ὁ Serge Basset, εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Petit Parisien. Διετέλεσε συνεργάτης τοῦ Figaro, τῆς Matin καὶ τοῦ Ciel Blas. Ὑπῆρξε διευθυντῆς τοῦ θεάτρου Femina καὶ ἄριστος πολυάριθμα μυθιστορήματα καὶ θεατρικὰ ἔργα. Ὁ Albert Gramier συγγραφεὺς τῆς πολεμικῆς ποιητικῆς συλλογῆς Coquis et Vautours, ὁ δημοσιογράφος P. Vignon δημοσιεύσας πληθὺν ἀρθρῶν ὑπὸ τὸ ψευδὸνυμον Georges Liges, ὁ Henri Chanut ποιητῆς τριῶν ποιητικῶν συλλογῶν, ὁ Ch. Mokol ποιητῆς, ὁ R. Sambor συγγραφεὺς τῶν «Heures grises» καὶ τῆς «Chevauchée de la fin», ὁ J. d'Hericauld διευθυντῆς τῆς Revue catholique et Royaliste, καὶ ὁ J. Champeaux (γράφων μετὰ τὸ ψευδὸνυμον G. Babet) μυθιστοριογράφος.

— Ἀπέθανεν εἰς ἐν νοσοκομεῖον τῆς Βιέννης, ὁ ποιητῆς Ἀρθούρος Μπελόντι, ὅστις ἀπὸ πολλοῦ ἔμενεν ἐν Τεργέστη. Ἐδημοσίευσεν στίχους, ὡν ὑπερέχει ἡ Ἀδριατικὴ ὁδὸς καὶ ἐδημοσιογράφει εἰς τὴν «Independente».

— Εἰς τῶν γνωστοτέρων συγγραφέων τῆς Ἀμερικῆς ὁ José-Eugène Rodó ἀπέθανεν ἐν Ἰταλίᾳ.

— Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἀπένευεν ἐφέτος τὸ «Μέγα βράβειον τῆς φιλολογίας» ἀξίας 10,000 δρακμ. εἰς τὸν Francis Jammes. Τὸ βραβεῖον τοῦ Μυθιστο-

ρήματος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ ἀποτελούμενον, ἀπένευεν εἰς τὸν Charles Géniaux διὰ τὸ μυθιστόρημα του «Armelle Lonançais».

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίῳ ὁ διάσημος Γάλλος ζωγράφος Ἐδουάρδος Δεγκάς. Ἐγένετο διάσημος διὰ τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἐξέθεσεν εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν ἱμπερσοιονιστῶν, ἐπιβληθεὶς διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ σχεδίου καὶ τὴν καταπλήσσοσαν ἀλήθειαν. Τὰ θέματα τῶν πινάκων του ἦσαν κυρίως ἑσωτερικὰ θεάτρων, κρημνιστῶν, ἱπποδρομιῶν κλπ. Ὁ Δεγκάς θεωρεῖται ὡς ὁ ἐνδοξώτερος διδάσκαλος τῆς ἱμπερσοιονιστικῆς σχολῆς. Οἱ σημαντικότεροι τῶν πινάκων του εὗρισκονται εἰς τὰ μουσεῖα Λουβρου καὶ Λουξεμβούργου. Ἦτο 85 ἐτῶν.

— Εἰς τὸ τεῦχος τῆς 1 Ὀκτωβρίου τοῦ «Mercure de France» δημοσιεύονται 21 ἐπιστολαὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους εἰς τῶν διαπρεπεστέρων Γάλλων φιλολόγων, ὁ Paul Meyer, εἰς ἡλικίαν 77 ἐτῶν, μέλος τοῦ Γαλλ. Ἰνστιτούτου. Τῷ 1866 ἴδρυσε μετὰ τοῦ Γάστουτος Περὶ τῆς «Revue critique» καὶ τῷ 1872 τὴν «Romania». Ἀφῆκε ὁ θανόν πολυάριθμα σοφὰ συγγράμματα, ἐξ ὧν ὀνομαστῶν εἶνε τὸ περὶ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ Γαλλικῇ φιλολογίᾳ τοῦ Μεσαίωνα, ὑπῆρξε δὲ εἰς τῶν κυριωτέρων συνακτῶν τῆς «Histoire litteraire de la France».

— Ἐν Γαλλίᾳ ἀπηγορεύθη διὰ νόμον, δι' οικονομίαν τοῦ χάρτου, ἡ ἔκδοσις νέων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, διαρκούντος τοῦ πολέμου.

— Ἐν Λονδίνῳ ἐγένετο πώλησις πλουσίας συλλογῆς ἀρχαίων ἀγαθμάτων τοῦ Χόπε ἐν δημοπρασίᾳ. Τὰ περισσότερα ἠγοράσθησαν ὑπὸ Ἀγγλων ἐμπόρων, ὅλγα ὑπὸ Ἀμερικανικῶν Μουσείων καὶ ἐν ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ κ. Μιχ. Ἐμπειρικού διὰ τοῦ πρέσβους κ. Γενναδίου, ἀντὶ 1208 λιγῶν, ἔλληνικὸν ἀγαθὸν τῆς Ἀφροδίτης διὰ νὰ προσφερθῆ εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκ τῶν πωληθέντων ἔργων τὸ σπουδαιότερον ἦτο θανυμίασιον ἀγαθὸν τῆς Ἀθηναῖς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου εἰς φυσικὸν μέγεθος ἀποδιδομένου εἰς τὸν Φειδίαν. Τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀγγλικοῦ οἴκου Agnew ἀντὶ 7,500 λιγῶν. Ὁ αὐτὸς οἶκος ἠγόρασεν ἀντὶ 3570 λιγῶν ἀγαθὸν γυναικὸς ἐκ Παρίου μαρμάρου τῆς περιόδου 500—460 π. Χ. Ἐπώληθησαν ἐπίσης εἰς Ἄγγλους συλλέκτας ἀγαθὰ τοῦ Ἀντινόου εὗρεθὲν εἰς Τιβολι τῆς Ἰταλίας ἀντὶ 5880 λιγῶν, ἀγαθὸν τῆς Ὑγείας ἐκ Πεντέληςσιον μαρμάρου εὗρεθὲν εἰς Ὀστιαν τῆς Ἰταλίας τῷ 1797 ἀντὶ 4200 λιγῶν, ἀγαθὸν τοῦ Διδῶς ἐκ μαρμάρου τῆς Θάσου Ἑλληνικῆς προελεύσεως (450—350 π. Χ.) ἀντὶ 685 λιγῶν, ἀγαθὸν τοῦ Ἀσκληπιου εὗρεθὲν ἐν Ἰταλίᾳ ἀντὶ 1785 λιγῶν, ἀρχαῖον σύμπλεγμα Ἀπόλλωνος καὶ Ἰακίνθου ἀντὶ 1050 λιγῶν. Ἐπίσης ἐπωλήθησαν διάφορα ἀγάλματα καὶ κειμήλια τῆς Ῥωμαϊκῆς περιόδου, τῆς Αἰγύπτου, τῶν Ἰνδῶν.

— Ὁ κ. Χρ. Καίσαρης, ἀνταποκριτῆς τῆς «Ἐστίας» ἐν Λονδίνῳ, διορίσθη τακτικὸς lecturer τῆς Νεο-Ἑλληνικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λονδίνου. Εἶνε θέσις ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὴν παρ' ἡμῶν τοῦ ὑφηγητοῦ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ὑπερβολικῶς παρεστάθη κατὰ τὰς πρώτας εἰδήσεις περὶ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς Θεσσαλονίκης ὡς πλήρης ἡ καταστροφῆ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου. Οἱ τέσσαρες τοῖχοι τοῦ ναοῦ τοῦ τῶνον τοῦ Ἁγίου, τοῦ παρεκκλησίου, τοῦ προδρόμου καὶ σκευοφυλακείου τὰ ἐκατέρωθεν τῆς Ἀψίδος τοῦ ἱεροῦ περιστέλεια διεσώθησαν ἐντελῶς, κατέπεσαν μόνον τὸ ὑπερῶν, μία στήλη μετὰ τοῦ τοῦου, καὶ τὸ δάπεδον τοῦ γυναικωνίου. Ὁ ναρθηξ καὶ τὰ τόξα τῶν κεντρικῶν κιο-νοστοιχιῶν διετήρησαν ἀρκετὰ μέρη ὀρθομαρμαρώσεως ἐκ δὲ τῶν κίωνων τοῦ μέσου κλίτους περισώθησαν οἱ ἐπὶ τὰ ἀίθρια. Ὁ εἰς Θεσσαλονίκην σταλεὶς ἐφορος κ. Σωτηρίου μετὰ τοῦ Γάλλου ἀρχιτέκτονος κ. Hebert ἀσχολεῖται εἰς τὴν στερέωσιν τῶν τοίχων, ἐξασφάλισιν τῶν διασωθέντων ψηφιδωτῶν καὶ τὴν περισυλλογὴν τῶν θραυκίων. Κατὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ ἀνεκαλύφθησαν ἐκ τῶν σωζομένων τοίχων ἀγνωστα ἀρχαιότερα Μωσαϊκὰ μετ' ἐπιγραφῶν, εἰς τὴν νοτιᾶν δὲ πλευρᾶν τοῦ ναοῦ ἀγνωστοὶ τοιχογραφαί, ἧτοι δύο ὁλόσωμοι παραστάσεις ἀγίων, πομπῆ, ἀποτελουμένη ὑπὸ δύο ἐρίπτων ἁγίων, ὡν προηγούνται δύο ἐφηβοὶ καὶ ἄλλαι παραστάσεις πολεμιστῶν, ἐπίσης ἀνεκαλύφθη ὁλόσωμος Θεοτοκος βρεφοκρατοῦσα οἱ 12 Ἀπόστολοι καθήμενοι ἀνα εἶς, ἐξ ὁπομοί ἱεραρχῶν καὶ τέσσαρες ὁλόσωμοι ἱεράρχαι, ὡς ἐπίσης ἀραβουργήματα, σταυροὶ καὶ κύκλοι μετὰ φύλλων κισσοῦ. Σπουδαιότερον εἶνε ἡ ἀνεύρεσις τῆς Κρύπτης τοῦ ναοῦ, ἐν ἣ ἀνεκαλύφθη σύμπλεγμα στοῦν, εἰς δὲ τὰς ἐπιχωματώσεις πλῆθος ψηφιδωτῶν, τοιχογραφῶν, ἀγγείων καὶ πηλίνων κρησπληγίων.

Πρὸς διαφύλαξιν τῶν διασωθέντων μερῶν διετέθη τὸ ποσὸν τῶν 60,000 δρακμ. ἀπεστάλησαν δὲ εἰς Θεσσαλονίκην ὁ ἀρχιτέκτων κ. Ζάχος καὶ ὁ ζωγράφος κ. Ζιλλιερόν, ὁ μὲν διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ κτιρίου, ὁ δὲ διὰ τὴν ἀντιγραφὴν τῶν ἀνεκαλυφθεισῶν εἰκόνων.

— Συμφώνως πρὸς τὸν νέον ὀργανισμόν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, γενομένης ἐκλογῆς, ἐξελέγη πρόεδρος ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. Πολίτης καὶ ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Γ. Σωτηριάδης.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Φίλωνος εἰς Πειραιᾶ, ἀνευρέθη μαρμαρινὴ στήλη, ἡ ὁποία ἐρημοῦσεν ὡς ὑπερῶνον ναοῦ. Ἡ πλάξ φέρει ἐπ' αὐτῆς τὰ ἐξῆς ὀνόματα Φίλη, Θέξιος, Μενελάτης, Φιλοστράτος, Πισόκροτος, Διόδωτος, Ἀριστοκλῆς, Ἀρτέμιον, Χαίριππος, Γρόλλος, Σωσιπᾶς, Διονύσιος καὶ Ζήνων. Ἐκ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν συνάγεται ὅτι τὸ κτίριον εἰς ὃ ἀνήκεν ἡ πλάξ εἶχε ἀνεγερθῆ ἀπὸ ὁμάδα, ὁμοίαν μετὰ τὰς σημερινὰς συντεχνίας. Ἡ πλάξ κατετέθη εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον Πειραιῶς.

— Ἀνεκαλύφθησαν ἐν Πομπηίᾳ, παρὰ τὸ περιστέλιον τῆς οἰκίας τοῦ Ῥερβίσου τέσσαρες σκελετοὶ διατηροῦντες τὴν στάσιν, τὴν ὁποίαν εἶχον μόλις εὗρον τὸν θάνατον, πρὸ 1838 ἐτῶν δηλαδή. Οἱ τέσσαρες αὐτοὶ ἀνθρώποι, ὡς φαίνεται, φεύγοντες τὸν κίνδυνον τῆς ἐκρήξεως τοῦ Βεζουβίου κατὰ τὸ ἔτος 79 ἀγωνιάσθησαν εἰς τὸν τοίχον, ἀλλ' ἡ στέγη τῆς οἰκίας καταπεσοῦσα τοὺς ἐφόνησεν. Ὁ ἑνὶς σκελετὸς εἶναι γυναικὸς, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ χροῦσά ἐνότια ἅτινα φέρει.

Ν. Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Καθηγητοῦ παρακολούθησαντες ἐν Μονάχῳ ἀνωτέρας καλλιτεχνικῆς σπουδᾶς.

ΣΕΙΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Παιδαγωγικὴ προπαρασκευῆ. — Δεξιότεχνικὴ ἐξάσκησις. — Μεθοδικὴ σχεδιογραφία. — Ζωγραφικὴ. — Συνθετικὴ. — Στοιχεῖα προσπτικῆς. — Ἱστορία τῆς Τέχνης. — Ρυθμολογία. — Αἰσθητικὴ.

Πληροφορία: Ὅδὸς Κέρκυρας 14

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«*Ἀγάπη κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα*». Ἐξεδόθη εἰς τὴν σειρὰν τῆς «Φιλολογικῆς Κυπέλλης» τὸ ὄραϊον μυθιστόρημα τοῦ Ὄνωριου Βαλζάκ, κατὰ μετάφρασιν τῆς δεσπ. Παλμύρας Χονδροδήμου.

Ἡ Λογοτεχνικὴ σειρὰ τῆς «*Ἀγκύρας*» ἐπλουτίσθη μὲ νέον ἔργον, τὴν «*Θαῖδα*» τὸ θανυμίασιον μυθιστόρημα τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ἀνατόλ Φράνς, εἰς ὄραϊαν μετάφρασιν τῆς κυρίας Ε. Β.

Ἡ ἔξοχος μελέτη τοῦ Ἐμερσον περὶ «*Ἀγγλίας καὶ Ἀγγλων*» ἐξεδόθη κατὰ μετάφρασιν ἀρίστην τοῦ κ. Πλ. Δρακούλη εἰς κοινὸν τόμον, κοσμοῦμενον μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέως. Ἐν συντόμῳ προλόγῳ ὁ μεταφραστὴς ἐξαίρει τὰς ἐντυπώσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως διὰ τὸ ἀδρῶν καὶ ἐπιγραμματικῶν ὕψος τῶν.

Ἐπίσης ἐξεδόθη μελέτη τοῦ κ. Τριχογλίδου περὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ φιλελληνισμοῦ.

ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶ» ἐξεδόθη μελέτη τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ περὶ τοῦ ποιητοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου, περιληφθεῖσα εἰς τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων περὶ Ἑλλήνων ποιητῶν τοῦ 19 αἰῶνος, ἧτις καὶ συμπληροῦνται ἤδη διὰ τῆς ἐκδόσεως ταύτης, ἧτις δίδει συγχρόνως πλήρη τὴν φυσιογνωμίαν ἑνὸς τῶν γλυκντέρων ποιητῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

«*Ἡ Κόρη τῆς Ἑλλάδος*». Δραμᾶτιον ἐμμετρον ἀλληγορικόν εἰς μίαν πράξιν, ὑπὸ τοῦ κ. Ἀχιλ. Καραβία, ἐμπνευσθὲν ἐκ τῶν τελευταίων γεγονότων τῆς Μακεδονίας, ἧτις ἐμφανίζεται ὡς ἡ Κόρη τῆς Ἑλλάδος ἀνθισταμένη κατὰ τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν συμμάχων τῶν. Στίχοι μαστοῦ πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἐξεδόθη Δελτίον στατιστικῆς τῶν μέσων τιμῶν τῶν κυριωτέρων εἰδῶν καταναλώσεως κατὰ τὴν 3 τριμηνιαίαν τοῦ 1916.

ὑπὸ τοῦ ἀκαταπονήτου ἱστορικοῦ κ. Κ. Ράδου νέα ἐνδιαφέρουσα ἱστορικὴ μονογραφία ἐξεδόθη, στρεφομένη περὶ τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιγράφεται ἡ «*Ἀπόπειρα τῶν Ὁρλεανδίων*» (1825—1826), ἧτις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ὑποψηφιότητα διὰ τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος τοῦ Νεμούρ. Ἐργάφη ἐπὶ τῇ βάσει Ἑλληνικῶν καὶ Γαλλικῶν πηγῶν, συνοδεύεται δὲ καὶ ὑπὸ σχετικῶν πρὸς τὸ θέμα εἰκόνων.

Τὰ πρώτα ταχυδρομεῖα Α'. 1821—1827 ὑπὸ Γιαννη Βλαχογιάννη. Ἐνδιαφέρουσα μελέτη, συνοδευσμένη ὑπὸ ἐπισήμων ἐγγράφων.

Σ. Βλαβιανοῦ. Ἡ «*Ἠλιοθεραπεία*». Διύλεξις γενομένη ἐν τῇ «Ἐταιρίᾳ τῆς Ὑγιεινῆς». Ἐρευνᾷ ὁ συγγραφεὺς μετὰ πλήρους γνώσεως τοῦ θέματος τὴν μεγίστην διαιτητικὴν καὶ θεραπευτικὴν ἀξίαν τῆς Ἠλιοθεραπείας. Μετὰ σθεναρᾶς εὐγλωττίας ζητεῖ τὴν εἰσεγώγην τῆς ἡλιολουσίας εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους, τὰ νοσοκομεῖα καὶ εἰς τὸν στρατόν.

«*Poussières*»: Ποιήσεις Marcel Lebarbier.

Ὁ ποιητὴς ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ προχρόματα ἐκτινάσσει ἰδιόχρονον κόνιν σκέρειον ποιητικῶν, ὄνειρα καὶ ἔρωτα, μικρὰς θλίψεις καὶ μεγάλας ἐλπίδας. Ἡ ποιητικὴ του συλλογὴ ἔχει ὠραίους στίχους, οἱ ὅποιοι φαίνονται ὡσανύτως ἀνθέων σκορπισμένη εἰς τὴν πρωϊνὴν αἴθρα.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἐπανελήφθη ἡ ἐκδοσις τῆς «*Ἐθνικῆς Ἰδέας*» περιοδικοῦ δεκαπενθήμερου γραφομένου ὑπὸ τοῦ κ. Θεοδ. Κυπριανοῦ.

✱

Ἐξεδόθη ὀγκωδέστατος ὁ τρίτος τόμος τῶν «*Γραμμάτων*» τῆς Ἀλεξανδρείας, περιέχων ἀφθονον λογοτεχνικὴν ὕλην.

ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 27

Τμήμα ἐπιτελικῶν ἀρρώστων διὰ θερα-
πείας καὶ ἐγχειρήσεις ὀφθ. τῶν ὀφθαλ-
μικῶν νοσημάτων.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

“ΠΑΛΛΑΣ,”

Ἐμφανίσεις διασημῶν πρωταγωνιστῶν καὶ ἠθοποιῶν ὀνομαστῶν. — Τέλεια κινηματογραφικὰ ἔργα. — Ὁρχήστρα ἐκ διακεκομμένων μουσικῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Βολωνίτη ἐκτελεῖ ἐπιλεκτὰς συνθέσεις.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

“ΣΠΛΕΝΤΙΤ,”

Τελείως ἀνακαινισθεῖς. — Ὑπὸ νέαν διεύθυνσιν.

Ταινία Pathé, νεωτάτης ἐκδόσεως. — Δελάντο, Ἐσπερία, Μπερτινί, Ζακομπίνη, Καρσέν, Μπελιτσιόνε, Ναλιερκόφσκι, Ρουλίν, Μάρτσιο, Γκιόνε, Καρμινάτι, Μάξ Λίντερ, Ριγκαντέν, Σινιορέ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

“ΠΑΝΘΕΟΝ”

ΛΕΩΦΩΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΤΑΙΝΙΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

Αἱ ὠραιότεραι σκηνοθεσίαι. — Τιμαὶ ἡλατωμένα

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

1917—ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΕΞ - ΔΡ. 1,200,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἐκάστην) Ἐκδίδονται 100,000 γραμμῆματα ἀξίας δραχμῶν 400,000
κλήρωσιν) Παρέχονται κέρδη εἰς 2,000 γραμμῆματα ἀξίας δραχμῶν 200,000
Ἐκαστον ἀκέραιον γραμμῆματιον τιμᾶται δραγ. 4, δυνάμενον νὰ διαιρεθῆ εἰς τέσσαρα τέταρτα γραμμῆματιον τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ

Κέρδη		Δραχμαὶ	Ἐν ὄλῳ
1	ἕξ	80,000	80,000
1	ἕξ	20,000	20,000
2	ἀπὸ	2,500	5,000
6	ἀπὸ	1,000	6,000
15	ἀπὸ	400	6,000
25	ἀπὸ	200	5,000
1950	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Ἡ δευτέρα κλήρωσις γενήσεται τῇ 27 Αὐγούστου 1917, ἡ τρίτη κλήρωσις τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1917, ἡ τετάρτη τῇ 5 Νοεμβρίου 1917, ἡ πέμπτη τῇ 3 Δεκεμβρίου 1917 καὶ ἡ ἕκτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1917.

Δι' ἐκάστην τῶν κληρώσεων ἐκδίδονται ἴδια ἀκέραια γραμμῆματα, πωλούμενα ἀντὶ τεσσάρων δραχμῶν ἰσχύοντα δι' ὀλόκληρον τὸ κέρδος, καὶ δυνάμενα νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τέταρτα γραμμῆματιον, τιμώμενα ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἕκαστον καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Ἀμοιβαί, ὧν δὲν ἐζητήθη ἡ πληρωμὴ ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κληρώσεως, παραγράφονται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου.

Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας πρὸς μεταπώλησιν διὰ μιᾶς ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος, κατόπιν εἰδικῆς μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν συμφωνίας, γραμμῆματα ἢ τιμήματα γραμμῆματιον ἀξίας δέκα χιλιάδων δραχμῶν, παρέχεται ἔκπτωσης ἐπὶ τοῦ τιμήματος αὐτῶν 15 ο)ο, εἰς δὲ τοὺς ἀγοράζοντας διὰ μιᾶς ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος γραμμῆματα ἢ τιμήματα γραμμῆματιον ἀξίας χιλίων δραχμῶν τοῦλάχιστον παρέχεται ἔκπτωσης 10 ο)ο, καὶ εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, τοὺς ἐπιτετραμμένους τὴν πώλησιν γραμμῆματιῶν καὶ τιμημάτων γραμμῆματιῶν, παρέχεται ἔκπτωσης 5 ο)ο.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμμῆματιῶν ἀπευθυντέον εἰς τὸ *Γραφεῖον Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων*, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν.

Ὁ Διευθυντὴς Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ